

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 28 lutego 2020 r.
sprawy L. S.
skazanego z art. 278 § 5 kk i innych
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 21 grudnia 2018 r., sygn. akt VII Ka (...)
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w M.
z dnia 3 sierpnia 2018 r., sygn. akt II K (...)

p o s t a n o w i ł

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2) zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w M. wyrokiem z dnia 3 sierpnia 2018 r., II K (...), uznał L. S. za winnego:

1. czynu z art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 275 k.k. i 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i 64 § 1 k.k., popełnionego w dniu 13 stycznia 2015 r. na szkodę L. Z., i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w brzmieniu ustawy obowiązującej do dnia 30 czerwca 2015 r. wymierzył oskarżonemu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,
2. sześciu czynów wypełniających dyspozycję art. 279 § 1 k.k. i innych, popełnionych w recydywie z art. 64 § 2 k.k., od dnia 3/4 stycznia 2015 r. do

17/18 stycznia 2015 r., stanowiących ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k., i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w brzmieniu ustawy obowiązującej do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności.

Następnie sąd orzekł karę łączną 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz podjął rozstrzygnięcia dodatkowe.

Wyrokiem z dnia 21 grudnia 2018 r., VII Ka (...), Sąd Okręgowy w K. po rozpoznaniu apelacji: oskarżonego, jego obrońcy i prokuratora, zmienił zaskarżony wyrok jedynie przez wyeliminowanie zapisów, że w sprawie mają zastosowanie przepisy Kodeksu karnego obowiązujące do dnia 30 czerwca 2015 r. oraz na nowo wskazał przesłanki przyjęcia ciągu, zaś w pozostałym zakresie utrzymał w mocy ten wyrok.

W kasacji obrońca skazanego zarzucił „rażące naruszenie prawa procesowego, które mogły mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

„1/ obrazę przepisu art.5 § 2 k.p.k., a polegającą na nierozstrzygnięciu niedających się usunąć wątpliwości na korzyść skazanego L. S., zważywszy na fakt, iż Sąd I instancji oddalił wnioski dowodowe, złożone przez skazanego o ponowne przesłuchanie świadka w osobie K. H. oraz zaniechał bezpośredniego przesłuchania świadka B. O., a także oddalił wniosek dowodowy skazanego o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka P. K., przy jednoczesnym uznaniu zeznań M. H. za stanowcze i trafnie ocenione przez Sąd Rejonowy jako wiarygodne;

2/ obrazę przepisu art.7 k.p.k., a polegającą na przeprowadzeniu wadliwej kontroli odwoławczej, poprzez dowolną i wybiórczą ocenę dowodów, a zwłaszcza błędną ocenę zeznań M. H., K. H., B. O. i K. J., z pominięciem istotnych okoliczności, a mianowicie wskazania przez skazanego na udział w przestępstwach przypisanych L. S. - P. K., a także kategorycznego zaprzeczenia przez skazanego, jakoby to skazany był osobą o pseudonimie „O.”, co w konsekwencji doprowadziło do utrzymania w mocy wyroku Sądu Rejonowego w M. z dnia 3 sierpnia 2018 r., sygn. akt II K.(...).”

Skarżący wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja przysługuje stronie od wyroku sądu odwoławczego, co oznacza, że powinny znaleźć się w niej zarzuty pod adresem tego sądu, skoro nie dokonywał nowych ustaleń faktycznych na podstawie własnej, odmiennej oceny dowodów. W tej sprawie Sąd Okręgowy poczynił tylko niewielkie korekty w wyroku Sądu I instancji, co do istoty natomiast utrzymał w mocy tenże wyrok. W szczególności, na etapie postępowania odwoławczego nie pojawiły się nie dające usunąć się wątpliwości, które należało rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego. Dlatego zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy dyspozycji art. 5 § 2 k.p.k. okazał się oczywiście chybiony.

Sąd ten odniósł się do zarzutów dotyczących:

1. nieprzesłuchania P. K. – wykonanie tej czynności okazało się niemożliwe wobec daremności wielu zabiegów mających na celu ustalenie miejsca jego pobytu,
2. ograniczenia się do odczytania zeznań B. O. – Sąd I instancji skorzystał z możliwości zastosowania art. 391 § 1 k.p.k. wobec spełnienia się przesłanek wskazanych w tym przepisie,
3. zaniechania ponownego przesłuchania K. H. i K. J. (o tym ostatnim świadku mowa jest dopiero w uzasadnieniu kasacji) – ponieważ postanowienie Sądu Rejonowego w tym względzie było trafne (k. 829 r.), zaś odmienna ocena obrońcy tej decyzji procesowej Sądu *meriti* nie zawiera rzeczowych argumentów za celowością ponownego słuchania tych świadków. Nie należy pomijać, że obrońca ani oskarżony nie wnosili o przesłuchanie tychże świadków przed Sądem odwoławczym. Brak takiego wniosku świadczy o nieujawnieniu się nowych okoliczności, co do których celowe byłoby ponowne przesłuchanie K. H. i K. J. Podsumowując, na etapie apelacyjnym nie ujawniły się żadne wątpliwości, o których mowa w art. 5 § 2 k.p.k., a które Sąd odwoławczy musiałby tłumaczyć na korzyść oskarżonego.

Nie doszło również do naruszenia przez Sąd Okręgowy dyspozycji art. 7 k.p.k. Wobec utrzymania co do istoty w mocy wyroku Sądu I instancji Sąd odwoławczy nie dokonywał nowej oceny zeznań osób wymienionych w zarzucie z

pkt 2. Sąd ten dzieląc ocenę Sądu *meriti* w zakresie tych zeznań, dodał jedynie kilka argumentów wzmacniających tę ocenę. Argumenty te pozostały poza uwagą autora kasacji, co tym bardziej czyni ją oczywiście bezzasadną.

Dlatego oddalono kasację w trybie art. 535 § 3 k.p.k.